

...» ԲՆԱԲԱՆՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ՏԱՐԲԱԳԻՏՈՒԹԻՒՆ <...»

ՅԱՐԱՏԷՑԻ ՄԱՆԿՈՒԹԻՒՆԸ ԵՒ ԵՐԻՏԱՍԱՐԳՈՒԹԻՒՆԸ

Յարատէջ գործաւոր դարբինի մը որդի էր Գօրը հիւանդոտ վիճակն ղեւաւելի կը սաստկացնէր իրենց թշուառութիւնը: Խեղճ գործաւորը չէր բաներ և չքաւորութիւնը կարի պաշարած էր զինքը և իր ընտանիքը: Երբ առողջութիւնը գտնելով՝ վերստին աշխատութիւնը կը սկսէր, տղան հանածուխի փողէն մրտսած՝ իր հօրը փուցին շղթան կը քաշէր, մտախոհ նայուածքով մը դիտելով միանգամայն այն կայծերն որոնք կը ցատըէին հրաշէկ երկաթէն, սակին վրայ ծեծուած ատեն: Այդ չքաւոր պատանին որուն միշտ կը պակսէր երիտասարդական ախորժակին համեմատ իր օրապահիկ ուտեստը, օր մը իր հանճարին փայլովը պիտի բարձրանար աշխարհիս երեւելի մարդոց կարգը, պարտական ըլլալով մի միայն իր անձին, իր աշխատասիրութեան, իր արիւնթեան և իր յարասուութեան:

Տաներեք տարեկան հասակին՝ զիտնալով կարգալ, գրել և քիչ մը հաշիւ ընել, կազմարարի մը քով աշակերտ դրուեցաւ: Զեռքը ինկաւ այն ատեն զբքոյի մը որ անոր մտքին վրայ տպաւորութիւն մը ընելու սահմանուած էր: Ժողովրդային տարրագիտութեան ընթացք մ'էր ան, խիստ պարզ ոճով գրուած: Փոքր կազմարարն անոր էջերը կը լսէր: Նա անոր

մէջ կը գտնէր մի բանի իրողութեանց բացատրութիւնն, որոնց ինքը վկայ եղած էր, մտադիր՝ իր հայրենական հնոցին առջև: Կպտուտագոյն բոցի լեզունը՝ որոնք հրակէզ անուխի կտորէն կ'արձկուէին, կայծեր՝ որոնք հրախաղի մը շքեղութեամբ տխուր արուեստանոցը կը լեցնէին, հրաշէկ երկաթի սուր շաշիւ՝ ջուրի մէջ ընկղմուած պահուն: Թթուածինը, կիզումը և թթուակալցումը իր առջև հրաշալիքներու ասպարէզ մը կը պարզէին, որոնք անելի ըմբռնելի դարձած էին իր դարբնոցի յուշերովը:

Բայց այդ յիշումներն բաւական չեղան ղեւ անելի օգտակար կերպով հետեւելու զբքին բոլոր ըստածներուն: Տղան տարրազէտ եղաւ: Սակաւ առ սակաւ նա գործիքներ ճարեց, այսօր ապակեայ խոզովակի կտորիկ մը՝ որ աշխատանոցին առջին հարստութիւնը եղաւ, վաղը զնդաձև շէշ մը, ուրիշ օր մը ապակեզանգի տեղ ծառայող՝ մեծկակ գաւաթ մը, դաշխուրան մը՝ տաշտի տեղ ծառայելու համար են: Քանի մը հեզանիւթեք, որոնք համար երկիւզածօրէն կը ծախսը իր շարթուան մէջ ըրած համեստ խնայողութիւնը, կը լրացնէին հետզհետէ իր գործիքի հաւաքածոյն: Այն ժամանակ անմասն ձեռքի անասյթաբութեամբ մը, փորձերու մեծ յաջողակութեամբ մը՝ օր մը առանց մրցակցի պիտի մնար, աշակերտն առանց որ և է ուսուցչի, առանց առաջնորդի,

առանց խորհրդակցի, բացի գրքէն, նա կը կրկնէր կէտ առ կէտ այն ամեն ինչ որ այն զիբը կ'ըւէր: Կազմարարութեան բուրբ իր ազատ ժամերն նուիրուած էին այդ մենակեաց կրթութեանը՝ որ ութ տարի տևեց:

Պարատէյ իր քսանամեայն անցուցեր էր երբ ընդունուեցաւ Տէվրի զիտնական

Պարատէյ

դասախօսութեանց ունկնդիր ըլլալու Մէկը յանձնարարեց զինքը անուանի ընագէտին: « Ի՛նչ ընեմ այս երիտասարդ մարդը, պատասխանեց Տէվրի. իրեն պէտք չունիմ: Ապակեայ պատիճները լուսլու գործին դնեմ զինքը: Եթէ յաջողակութիւն մը ունի, սիրով պիտի կատարէ իր աշխատութիւնը, եթէ չըստարի անկէ, նշան է որ ոչ մէկ բանի պիտանի չէ նա»:

Երիտասարդը չմտածեց զայն, և իրեն մեծ պատիւ սեպեց այնքան մեծանուն ուսուցչի մը՝ զիտական փորձանօթները լուսլու գործը: Տէվրի իր հռանդէն, իր հոգ-

ւոյն անբծութենէն և իր սրտի պարզութենէն դրողած՝ չկրցաւ ինքզինքը բռնել և ըսաւ անոր: « Լաւ մտածէ, կազմարարութիւնը և սուրբաբար թողնելէջ առաջ, լաւ խորհէ տրաման: Ես առաջուց կ'իմացընեմ քեզ, զիտութիւնը խտտապահանջ է, տածանելի և քիչ վեհանմն տիրուհի մը»: Պարատէյ պինդ կեցաւ իր կարծեաց վրայ և երբէք այնպիսի տէր մը՝ չունեցաւ համաման պատրաստիչ մը իր հրաւաններուն:

ՅԱՊՈՒ Լճարդեր:

ԱՄԵՆԷՆ ԱՒԵԼԻ ՅՂԿԵԱԼ ԵՒ ԼԱՏՈՒ ՄԱՐՄՆՈՅ ԱՆՀԱՐԹՈՒԹԻՒՆԸ

Խոշորացոյցին տակ դրէք ամենէն աւելի սրածայր երեցող սակզը, և պիտի տեսնէք անոր վրայ բութ, անհասար և անկանոն կէտ մը՝ որուն ձեւ կը նմանի ծայրը կտրուած սեպի մը:

Նրոյնպէս է նաև ամենէն աւելի սրուած ածելիի մը բերանը, որուն եթէ խոշորացոյցով նայուի, նման է զմեղիի մը կռնակին և տեղ տեղ իր վրայ կը ներկայացնէ ատամնաւ և կտրուածներ սողցի բերնի նման, բայց անկանոն կերպով:

Եթէ զիտուելու ըլլայ վերջապէս խոշորացոյցով մը, խնամքով յղկուած ապակիի մը մակերևութիւնը, շատ զարմանք պիտի ազդէ մեզի այն տեսարանը՝ որ մեր առջև պիտի պարզուի, բոլորովին ակօսացեալ պիտի երևի ան և լի խորտորտութիւններով, որոնք անկանոն կերպով կը ցրլացնեն լոյսը՝ գուսնաւորելով զայն: Նոյն բանն է ամենամեծ խնամքով յղկուած պողպատին համար ալ:

Արուեստը այս մասամբ շատ վար կը մնայ բնութենէն, վասն զի եթէ այս վերջինէն կերպով մը աշխատուած և յղկուած գործերն խոշորացոյցին ներկայացուին,